

DEBORAH RANEY

Morgenlicht

Deborah Raney

Morgenlicht

Vertaald door Tineke Tuinder-Krause

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor mijn lieve zussen,
mijn eerste vriendinnen,
en voor altijd mijn beste vriendinnen.

En bovenal moet u elkaar blijven liefhebben, de liefde bedekt immers heel veel zonden. Wees gastvrij voor elkaar, zonder te mopperen. Ieder heeft gaven gekregen. Gebruik die om elkaar te dienen, want zo geeft u de rijkdom van Gods genade aan elkaar door. Wie in de gemeente spreekt, moet dat doen alsof God door hem spreekt. Wie praktisch werk doet, moet dat doen door de kracht die God geeft. Als dat het geval is, zal God geëerd worden door Jezus Christus. Voor Hem is alle eer en macht, voor altijd en eeuwig!
Amen.

I Petrus 4:8-11 (Het Boek)

Januari

Een straal van de late middagzon scheen door de ruitjes van het eetkamerraam van haar ouderlijk huis – tegenwoordig het huis van haar vader – en wierp een geblokte schaduw over de tegelvloer. Phylcia Chandler pakte de laatste envelop van een stapel die bijna dertig centimeter hoog was geweest toen zij gistermiddag samen met haar zussen was begonnen aan het schrijven van bedankkaarten. Ze stroopte de mouwen van haar trui op, likte aan de flap van een lichtroze envelop, drukte met de muis van haar hand de postzegel erop en gaf hem aan haar jongste zus. Britt legde de envelop in een doos met kaarten die kant-en-klaar lagen te wachten om naar het postkantoor gebracht te worden.

‘Zo, dat zit erop.’ Eindelijk. Ze vond het vreselijk dat het hun twee maanden had gekost om deze bedankkaarten te schrijven en te versturen. Maar pap was ongewoon besluiteloos geweest, en het kostte hun al genoeg energie om hun werk en hun dagelijks leven weer op de rit te krijgen.

Haar blik dwaalde langs haar zussen naar de woonkamer, waar de kerstboom nog steeds opgetuigd stond – ook al was het inmiddels eind januari. De witte lampjes fonkelden alweer, dankzij de automatische timer. Pap zou überhaupt geen boom in huis hebben gehaald als zij en haar zussen er niet zo op aangedrongen hadden. Maar inmiddels had Phee daar spijt van en leek de boom de spot met hen te drijven, als een opzichtige herinnering aan hun eerste kerst zonder mam.

Het was niks voor pap om zaken voor zich uit te schuiven.

Turner Chandler was er altijd trots op geweest dat hij zijn zaakjes prima voor elkaar had, ook als dat betekende dat hij sommige klussen moest uitbesteden.

Phee slaakte een vermoeide zucht.

Britt keek haar vragend aan. ‘Alles goed, Phee?’

Haar ‘kleine’ zusje had haar die vraag het afgelopen uur al minstens twee keer gesteld, en Phylicia wist nog steeds niet wat ze moest antwoorden. Ze nam een grote slok van haar ijsthee, uit het enige glas dat nog over was van het servies dat haar ouders ruim dertig jaar geleden cadeau hadden gekregen voor hun huwelijk. ‘Ja hoor. Ik ben gewoon... moe.’ De woorden klonken een beetje mat.

‘Wat moeten we volgens jullie doen met het geld dat we bij de begrafenis hebben gekregen?’ Britt draaide zich om en zette haar kousenvoeten op de stoel naast haar. ‘Pap had het over bomen planten in het Langhorne City Park, maar toen ik daar onlangs nog was, waren ze er bezig bomen te rooien.’

‘Bovendien gaat het om ruim vierduizend dollar.’ Joanna fronste haar wenkbrauwen en legde een hand op de stapel condoleancekaarten die ze de afgelopen twee dagen hadden doorgespit. ‘Dat zijn heel wat bomen.’

‘Moeten we dat nu beslissen?’ vroeg Britt. ‘Ik vind dat we pap bij die beslissing moeten betrekken.’

‘Britt, als we op pap hadden gewacht, zouden deze bedankkaarten nog steeds niet geschreven zijn.’ Phee liep naar de andere kant van het keukeneiland en zette de fluitketel op het fornuis. Met een korte klik kwam de gasvlam tot leven. Ze hield eigenlijk niet van hete thee, maar het was een gewoonte geworden om elke avond thee te zetten voor haar ouders. De keuken voelde vreemd leeg aan zonder mam – ook al was mam hier sinds afgelopen oktober al niet meer geweest omdat ze te zwak was om nog uit bed te komen. ‘Ik ben afgepeigerd.’

Joanna glimlachte flauwtjes naar haar. ‘Komt wel goed, zusje. We zijn allemaal moe. Morgen ziet alles er vast een stuk beter uit.’

Meen je dat nou? Joanna was altijd al de moederkloek geweest, ook al was ze drie jaar jonger dan Phylisia. En toen mam ziek werd, was dat alleen maar erger geworden. Joanna, de eeuwige optimist, had dezelfde woorden gebruikt op die avond, twee maanden geleden, toen hun moeder haar laatste adem had uitgeblazen na een drie jaar lange strijd tegen alveesklierkanker.

Phee zette de ketel op de brandende gaspit. Hoewel ze Joanna's zienswijze wel kon waarderen, en ze ook opgelucht was geweest toen mams strijd voorbij was, toen ze eindelijk verlost was van de ondraaglijke pijn die haar laatste weken op aarde hadden getekend, kon Phee toch niet echt zeggen dat het inmiddels beter ging.

Niet nu pap twee dagen geleden naar Florida was vertrokken en de drie zussen aan hun lot had overgelaten. Blijkbaar moesten ze zelf maar uitvogelen hoe het verder moest. Ze hadden alle drie hun leven in de wachtstand gezet om mam te begeleiden op haar reis naar de hemel. En Phee had verwacht dat ze elkaar de maanden erna zouden helpen om te gaan met de nasleep van mams ziekbed. Dat ze hun vader zouden helpen rouwen. Dat ze hem zouden helpen om de draad van zijn leven weer op te pakken.

Maar nu leek het wel alsof hij die draad allang weer had opgepakt – alsof hij de enige was die wist hoe zijn leven er vanaf nu uitzag. Niet dat hij hun daar iets over had verteld. Pap was heel vaag geweest over... tja, eigenlijk over alles. Over de reden dat hij van huis was en wat hij eigenlijk precies deed in Orlando. Ze wisten ook niet wanneer ze hem terug konden verwachten.

Ze keek naar de verzameling lege vazen op het aanrecht waarin tot gisteren nog bloemen van de begrafenis hadden gestaan. Toen had ze zelf maar het initiatief genomen om ze weg te gooien. Ze hadden zo veel bloemen gekregen na mams overlijden dat het hele huis ernaar had geroken. Haar oog viel op een fel turquoise vaas. Ironisch genoeg had Phee die

mooie vaas zelf uitgekozen en zelf de bloemen erin geschikt bij de bloemisterij van Langhorne, waar ze werkte. Geen van de andere verzorgers van het hospice had bloemen gestuurd, en Phee had het destijds iets te... persoonlijk gevonden. Met name omdat de jonge verpleegkundige, Karleen Tramberly, op het kaartje had geschreven: 'Ik leef met hart en ziel met jullie mee.' Ziel? Dat had ze wel wat overdreven gevonden. Maar het had Phee verbaasd hoe overgevoelig ze was geworden sinds ze haar moeder had verloren.

Toch had Phee het sterke vermoeden dat pap nu bij haar was. Een vrouw die zij en haar zussen tijdens die laatste weken maar een paar keer ontmoet hadden, maar die blijkbaar heel close was met pap. Karleen woonde in Orlando, al kwam ze oorspronkelijk uit Cape Girardeau, waar ze een tijdje als waarnemend directeur in het hospice had gewerkt. Karleen was bijzonder behulpzaam en vriendelijk geweest, en had zelfs de uitvaartdienst van mam bijgewoond, tot Phees grote verbazing.

Misschien betekende ze ook niet meer voor haar vader dan een vriendelijke verpleegkundige die goed voor zijn geliefde vrouw had gezorgd. Maar terugkijkend had Phee er al vanaf het begin een vreemd gevoel bij gehad. Ze had haar vermoedens niet durven uiten tegenover haar zussen. En dat was ze ook niet van plan. Niet als het niet meer zou blijken te zijn dan een vaag vermoeden.

Maar verpleegkundige of geen verpleegkundige, er was iets aan de hand met pap. En het was geen zuivere koffie. Naast het feit dat hij Karleen Tramberly in de maanden na de begrafenis twee keer had ontmoet – voor zover ze wist – snapte ze niet dat hij het, zo kort na de begrafenis van zijn geliefde vrouw, aan zijn dochters overliet om alle losse eindjes aan elkaar te knopen.

Samen met haar zussen had ze alle bedankkaarten geschreven, maar hij had hen in onzekerheid gelaten over wat ze met het begrafenisgeld moesten doen en voor zover zij wist, had hij ook nog geen actie ondernomen om mams grafsteen te

bestellen. Pap had alles doodleuk uit handen laten vallen.

Afgelopen donderdag had Phee weer een vrije dag genomen van haar werk in de bloemisterij om haar vader naar het vliegveld van St. Louis te rijden voor zijn vlucht naar Orlando. Terwijl er nog zo veel gedaan moest worden. En ook al zei hij dat het een zakenreis betrof, pap leek haast wel... opgetogen dat hij de stad uit kon. Het bouwbedrijf waarvoor hij werkte had hem door de jaren heen een paar keer naar Florida gestuurd, dus misschien hoorde dit reisje wel gewoon bij zijn werk. Maar pap had zo vaak geklaagd dat er hier in Missouri te veel werk was blijven liggen tijdens mams ziekbed en dat hij enorm achterliep met diverse projecten, dat het vreemd was dat hij nu zomaar opeens weg moest.

Joanna schoof haar stoel naar achteren over de Italiaanse tegelvloer en bracht haar koffiemok en Phees theeglas naar het aanrecht. 'Nee, dat hoeven we niet nu meteen te beslissen.'

'Wat?' Britt keek haar zus niet-begrijpend aan.

'Het geld van de begrafenis,' zei Phee. 'Daar hadden we het toch over? Wij mogen van pap beslissen wat we met dat geld doen.'

'Daar hebben we het morgen wel over.' Joanna drukte de stapel bedankkaarten aan, die er al keurig netjes bijlag. 'Blijven jullie vannacht weer hier slapen?'

'Ik heb geen keus,' zei Britt. 'Maar laat me hier alsjeblieft niet alleen achter, meiden.'

Nadat pap was vertrokken, hadden de drie zussen de afgelopen twee nachten hier in Langhorne geslapen, in het huis waarin ze waren opgegroeid, in de slaapkamer die ze altijd samen gedeeld hadden, in de drie bedden die keurig naast elkaar stonden zoals in het verhaal over Goudhaartje en de drie beren.

Britt was midden in het schooljaar van school gegaan en weer thuis komen wonen toen mam niet langer voor het huishouden kon zorgen. En hoewel Phee en Joanna beiden een appartement hadden in Cape Girardeau hadden ze de

afgelopen maanden vaker thuis geslapen dan in hun eigen huis. Phee had gehoopt dat het haar zou troosten om hier na de begrafenis samen met haar zussen te logeren, maar in plaats daarvan – waarschijnlijk omdat pap er niet was – voelde het huis zo treurig... een beetje griezelig zelfs.

Phee haalde een hand door de klitten in haar haar – dat een tint donkerder was dan de gebruikelijke honingbruine kleur omdat het nodig gewassen moest worden. ‘Ik moet vanavond echt naar huis. Mijn planten hebben al in geen eeuwen water gehad en ik... ik moet gewoon wat dingen doen.’

Joanna bladerde door de stapel bedankkaarten. ‘Wil jij bij mij logeren, Britt? Ik moet eigenlijk ook nodig naar huis. En volgens mij is Ginger dit weekend weg. Dus kun je in haar bed slapen.’

Joanna’s aanbod bezorgde Phee een schuldgevoel omdat zij haar zusje niet als eerste een logeerplek had aangeboden. Phee had, in tegenstelling tot Joanna, geen huisgenoot om rekening mee te houden.

‘Dat moet dan maar.’ Britt haalde haar schouders op en pakte de doos met enveloppen van tafel. ‘Ik blijf in elk geval niet alleen hier.’

‘Je bent toch niet bang, hè?’ Phee wilde niet dat Britt bij haar zou intrekken. Haar studio was ingericht voor één vrouw en Britt was niet bepaald de makkelijkste huisgenoot om de hele dag om je heen te hebben. In elk geval niet voor iemand zo introvert als Phee.

‘Bang niet, nee,’ zei haar zusje. ‘Ik vind het gewoon niet fijn om hier nu alleen te zijn.’

‘Dat snap ik best. Dit huis lijkt een stuk groter zonder... hen.’ Joanna keek om zich heen alsof ze de woonkamer nooit eerder had gezien. ‘Ik begrijp nog steeds niet waarom pap zo nodig naar Florida moest, zo snel na –’

Phees telefoon begon te rinkelen, de beltoon die aangaf dat het haar vader was. ‘Daar zul je hem net hebben.’ Ze drukte op het groene knopje. ‘Hé pap. Hoe gaat het?’

‘Het gaat. En bij jullie? Alles goed?’ Zijn stem verraadde deze keer vreemd genoeg niet hoe hij zich voelde.

‘Het meeste wel. We zijn net klaar met de bedankkaarten.’ Ze hoopte dat hij zich op zijn minst een beetje schuldig zou voelen dat hij dat klusje aan hen had overgelaten.

‘Zijn jullie er alle drie?’

‘Jazeker. Wacht, dan zet ik je op de speaker.’ Ze drukte op het speakericoontje en legde het toestel op de rand van de tafel.

‘Hoi, pap,’ zei Joanna.

‘Hoi, pappie,’ zei Britt opgewekt, en ze ging naast haar zusjes vlak bij de telefoon staan.

‘Hoi, meiden. Ik hoopte al dat ik jullie alle drie thuis zou treffen.’

Precies op dat moment sprong Melvin, de zwart-witte kat van mam, op tafel en maakte een snorrend geluid in de telefoon.

De zussen schoten in de lach, en Melvin stak zijn staart in de lucht, maakte een pirouette op het gepolijste podium en slokte hun volle aandacht op.

‘Melvin! Je weet dat je niet op de tafel mag komen.’ Phee tilde de zware kat op en zette hem op de vloer.

‘Hoe gaat het met die goeie ouwe Melvin?’ De stem van pap vulde de kamer.

‘Goed, hoor. Ik denk dat hij je mist.’ Phee streelde de kat met haar voet.

‘Wanneer kom je terug?’ vroeg Britt pruilend.

‘Ja, pap. Zolang jij van huis bent, heb ik een dramaqueen als huisgenoot. Ik zou het dus bijzonder op prijs stellen als je zo snel mogelijk terugkomt.’ Joanna wierp Britt een valse blik toe.

‘Britt,’ mopperde pap, ‘je wilt me toch niet wijsmaken dat je nog steeds bang bent om alleen thuis te zijn?’

‘Ik zeg niks.’ Britt gaf Joanne een por met haar elleboog, en wrong zich in allerlei bochten om een plekje bij de telefoon te bemachtigen. ‘Maak je geen zorgen... ik kom elke dag even thuis om Melvin eten te geven. Hij komt niks tekort.’

Pap lachte. ‘Die ouwe jongen kan volgens mij best een paar dagen zonder eten.’

‘Maar wanneer kom je nou naar huis, pap?’ Phee voelde wel aan dat hij hun vraag omzeilde.

Na een te lange stilte schraapte pap zijn keel. ‘Jullie... eh, jullie kunnen misschien beter even gaan zitten.’

De drie zussen keken elkaar vragend aan.

‘We zitten al. Wat is er aan de hand, pap?’ Phee probeerde haar stem in bedwang te houden en zette haar ellebogen op tafel.

‘Eh, ik ben eigenlijk van plan om in Florida te blijven –’

‘Wat? Hoelang, pappie?’ Britt had die twijfelachtige glimlach op haar gezicht die ze altijd tevoorschijn toverde als ze met haar ‘pappie’ praatte.

Deze keer bleef het zo lang stil aan de andere kant van de lijn dat Phee dacht dat de verbinding verbroken was. Maar eindelijk begon hun vader weer te praten. ‘Meisjes, ik ben van plan om een tijdje hier te blijven. Voor onbepaalde tijd, in feite. Ik heb hier een appartement gevonden.’

‘Gevonden? Je bedoelt gehuurd?’ Phee trok haar stoel dicht naar de tafel, alsof ze hem kon overhalen terug te komen als ze maar dicht genoeg bij de telefoon zat. ‘Pap? Wat is er aan de hand?’

‘Dat kan ik nu niet allemaal uitleggen.’ Zijn stem klonk vreemd. ‘Ik moet nog wat details uitwerken. Wat jullie niet weten, is... dat ik al een tijdje met een transactie bezig ben.’

‘Een transactie? En wat is de precieze aard van die transactie?’ Joanna schakelde over naar de advocatenmodus. Ze werkte als administratief medewerker voor een advocaat in de stad, maar was net begonnen aan haar rechtenstudie toen mam te horen had gekregen dat ze kanker had. Net als Britt was Jo halverwege het studiejaar met haar opleiding gestopt en teruggekomen naar Cape. Haar carrière stond dan wel tijdelijk op een zijspoor, maar dat weerhield haar er niet van om te praten als een volleerde advocaat.

‘Ik ben van plan het huis te koop te zetten.’

Bij die mededeling sprongen ze alle drie overeind. ‘Wat?!?’

‘Dit huis? Ons huis?’ Britts stem sloeg over. ‘Wanneer wilde je me dat vertellen? En hoe moet dat dan met mij?’

‘Rustig maar, Britt. Haal even diep adem allemaal, dan zal ik het uitleggen.’

De drie zussen keken elkaar weer aan, maar deze keer zag Phee vooral bezorgdheid in hun ogen. Ogen die net zo blauw waren als de hare. Als die van mam. Phee liep naar het aanrecht, pakte haar glas ijsthee en nam een slok. De vloeistof was lauw en slap.

‘Ten eerste wil ik jullie laten weten dat er goed voor jullie gezorgd zal worden. Het huis is afbetaald, dus zodra het verkocht is – en na aftrek van alle kosten van het ziekenhuis en de begrafenis – zitten jullie, zit ik er warmpjes bij. Mam heeft haar erfenis van oma Clayton amper aangeraakt, omdat ze jullie dat geld wilde nalaten. Het wordt binnenkort overgemaakt op jullie rekeningen. Waarschijnlijk half februari, zo niet eerder. Britt, het is ruim voldoende voor jou om een leuk appartement te huren totdat je een baan hebt gevonden – tenzij een van je zussen een huisgenoot zoekt, natuurlijk.’

Joanna keek Phee aan met een blik die boekdelen sprak. Mooi niet, zei die blik. En Phees blik zei precies hetzelfde. Ze waren allebei dol op hun kleine zusje, maar Britt was moeilijk in de omgang en een beetje verwend – iets wat zelfs Britt zelf niet durfde tegen te spreken en wat was bewezen door het feit dat ze twee maanden na mams dood nog steeds niet op zoek was naar een baan. Ja, ze hield het huis schoon en kookte voor pap... maar als pap het huis verkocht, kon Britt dat excuus niet langer aanvoeren.

‘Maar hoe zit dat dan met jouw huis, pap?’ Phee pakte de telefoon en sprak direct in het toestel, alsof ze hem daarmee op andere gedachten kon brengen. ‘Waarom wil je het verkopen? Hoe moet dat dan als je terugkomt?’

Hij schraapte luidruchtig zijn keel. ‘Zitten jullie nog steeds, meisjes?’

Ze keken elkaar weer aan, en Britt ging weer op haar stoel zitten.

‘Pap? Wat is er aan de hand? Wanneer ben je van plan om terug te komen?’ Phee voelde inmiddels nattigheid. Ze wierp een blik op de buffetkast, waar een ingelijste foto van mam en pap prijkte – een foto uit gelukkigere tijden, voordat de kanker hun leven had verwoest.

Pap slaakte een luide zucht. ‘Ik weet niet zeker of ik wel terugkom, meiden. Niet voorgoed, in elk geval. En zelfs als ik terugkom, wil ik niet langer in dat huis wonen. Daar liggen gewoon te veel herinneringen. Te veel geschiedenis.’

‘Precies. Onze geschiedenis.’ Joanne zette haar handen in de zij en keek uitdagend naar de telefoon. Maar intussen stonden haar ogen vol tranen.

‘Kunnen jullie mij goed horen?’

Phee pakte haar zussen bij de hand omdat ze de klank in paps stem niet helemaal vertrouwde. Joanna en zij gingen weer zitten en staarden naar de telefoon.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Phee weer.

‘Als jullie het geld van mams erfenis zouden willen gebruiken om samen het huis te kopen, dan is er voldoende om ervoor te zorgen dat jullie maandelijks niet meer kwijt zijn dan voor de huur van een appartement. En ik maak er voor jullie natuurlijk een leuk prijsje van.’ Zijn lach klonk geforceerd.

‘Dat is echt niet grappig, pap,’ zei Phee met overslaande stem.

Hij negeerde haar en vervolgde: ‘Ik hoop dat jullie er wel goed over nadenken. Samen een huis kopen kan een probleem zijn als jullie ooit gaan trouwen. En je weet dat het huis oud is. Er is wat achterstallig onderhoud en dat zou jullie over een tijdje aardig wat geld kunnen gaan kosten. Het lijkt mij niet de verstandigste keus om het huis te houden. Maar ik betaal natuurlijk alles wat nodig is om het huis op de markt te krijgen. Quinn kan de details voor zijn rekening nemen.’

Quinn Mitchell werkte al zolang Phee zich kon herinneren

voor hun vader. Hij was een heel aardige man, en ze had alle vertrouwen in hem. Maar dat betekende nog niet dat ze paps idee opeens beter vond dan vijf minuten geleden.

‘Zijn jullie er nog?’ Pap verhief zijn stem alsof de verbinding slecht was. ‘Quinn zal binnen een paar dagen contact met je opnemen, Phee, en dan kan hij jullie door het hele proces heen loodsen.’

‘Weet hij dan al dat je het huis wilt verkopen?’ De pijn in Joanna’s stem was duidelijk hoorbaar.

Phee vermoedde dat ze beledigd was dat pap haar – de oudste dochter – had aangewezen als contactpersoon voor Quinn in plaats van de rechtenstudent Joanna.

‘Hoelang was je al van plan om het huis te verkopen zonder het ons te laten weten?’ vroeg Britt.

Phee voelde zich net zo geïrriteerd als haar zus – geschokt, eigenlijk. En toch voelde ze ook iets van opluchting omdat het alleen om het huis ging. Maar diep vanbinnen had ze het gevoel dat pap nog iets voor hen verzweg. Hoe vaak hij ook naar Florida was gereisd voor zijn werk, hij had het er nooit over gehad om er te gaan wonen. En al helemaal niet sinds mam ziek was geworden.

‘Jullie mogen alles meenemen uit het huis wat jullie hebben willen... behalve mijn bureau en het meubilair van de studeerkamer. Dat wil ik graag hierheen laten brengen, net als de Sandzen-schilderijen. Na mijn overlijden zijn die schilderijen natuurlijk voor jullie, maar ik zou ze graag in mijn nieuwe huis willen ophangen.’

‘Huis?’ zei Britt met stokkende adem. ‘Heb je al een huis daar?’

‘Ik zei toch dat ik een appartement heb gehuurd.’

‘Hoelang ben je hier al mee bezig, pap? En waarom vertel je ons dat nu pas?’ vroeg Joanna fluisterend, maar ze keek Britt en Phee vragend aan, alsof ze zich afvroeg of zij het nieuws als laatste te horen kreeg.

De twee schudden hun hoofd. Ze wisten net zo weinig

als zij. Het was niets voor pap om zoiets te doen zonder hen erin te betrekken.

Phee pakte haar glas en nam een slok van de slappe thee voordat ze stijfjes in de telefoon zei: ‘Kun je niet op zijn minst thuiskomen om ons met de verkoop te helpen? Wat... wat is er zo belangrijk in Florida dat je er wilt blijven?’

Ze zaten alle drie als verstijfd op hun stoel, keken naar de telefoon en wachtten op antwoord.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat pap eindelijk begon te praten. ‘Ik wilde niet dat jullie er op deze manier achter zouden komen. Ik... ik wilde jullie het nieuws persoonlijk vertellen bij mijn volgende bezoek aan jullie, maar ik neem aan dat ik het net zo goed nu kan doen.’ Hij ademde in, een geluid dat ondanks de afstand tussen hen goed te horen was. ‘Ik ga trouwen, meisjes.’

Het glas – het laatste glas van het huwelijksgeschenk van pap en mam – gleed uit Phees hand en spatte op de tegelvloer in scherven uiteen.

OVER DE AUTEUR

Deborah Raney droomde er al van om een boek te schrijven sinds die zomer dat ze de boeken van Laura Ingalls las en ontdekte dat een meisje dat in Kansas op een boerderij woonde best schrijfster kon worden. Inmiddels heeft ze ruim 35 boeken op haar naam staan waarmee ze heel wat prijzen in de wacht heeft gesleept.

Zij en haar man, Ken Raney, hebben het leven in een kleine stad in Kansas ingeruild voor het leven in de stad Wichita. Ze hebben vier kinderen en een groeiend aantal lieve kleinkinderen die allemaal veel te ver bij hen vandaan wonen.

Website: deborahraney.com

Facebookgroep: Deborah Raney Readers Page

Instagram: [@deborahraney](https://www.instagram.com/deborahraney)

Twitter: [@AuthorDebRaney](https://twitter.com/AuthorDebRaney)

Pinterest: [@deborahraney](https://www.pinterest.com/deborahraney)

Eerder verscheen van Deborah Raney:

Serie Chicory Inn:

Dochterlief
Draagkracht
Droomwens
Dierbaar
Danklied

Serie Hanover Falls:

Zo goed als altijd
Wat er ook gebeurt
Tegen beter weten in

Serie Clayburn:

Vluchtplaats
Ommekeer
Weerklank

Toeverlaat
Levensecht

Tweestrijd
Opklaring

Regenseizoen
Vaderliefde
Hartenkreet
Twinkeling
Moederhart
Familieband
Kleurenspeel

DEBORAH RANEY

Morgenlicht

DE DRIE ZUSSEN – 1

De drie zussen Chandler hebben nauwelijks de dood van hun moeder verwerkt als hun vader wegloopt met een piepjonge, nieuwe vriendin. Als oudste zus voelt Phee zich na zijn vertrek verantwoordelijk voor het gezin. De wereld om haar heen blijft doordraaien, maar haar eigen leven staat stil... Totdat Quinn Mitchell, de zakenpartner van Phees vader, haar een interessant voorstel doet.

Phee neemt de uitdaging graag aan en samen met Quinn en haar zussen begint ze aan het verbouwen en opnieuw inrichten van drie vakantiehuisjes aan het water. Maar waar ze niet op had gerekend, is dat Quinn smoorverliefd op haar zou worden. Het is niet te laat om dromen uit te laten komen, maar kan Phee dat ook geloven?

Geïnspireerd door *Het kleine huis op de prairie*, probeerde de twaalfjarige Deborah Raney haar eerste roman te schrijven. Toen bleek dat ze vliegtuigen had verwerkt in een verhaal dat zich afspeelde rond 1700, verscheurde ze uit frustratie haar manuscript. Pas vijftientig jaar later durfde ze de pen weer op te pakken. Inmiddels zijn er al meer dan twintig romans van haar hand verschenen, waaronder de succesvolle serie *Chicory Inn*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 29729338 NUR 302

9 789029 729338